

Any 2008. Programa núm. 21

24 novembre – 7 desembre 2008

Filmoteca

de Catalunya

Octavi Pellissa durant el rodatge de *Pont de Varsòvia*

Centenari de Manoel de Oliveira

Mirada Haneke

Octavi Pellissa

Els oficis del cinema

Paisaje(s) del cine mudo en España

El film del mes

Aula de cinema

► Centenari de Manoel de Oliveira

Proseguim el recorregut per la trajectòria del cineasta portuguès Manoel de Oliveira. En aquesta quinzena ja apareixen molts títols que, sortosament, s'han estrenat comercialment al nostre país, juntament amb d'altres no tan coneguts o no estrenats. Agraïments: Cinemateca Portuguesa, Filmoteca Española, ZON Lusomundo Audiovisuais, S.A., INA (París), Fundação Calouste Gulbenkian, Embajada de Portugal, ICA (Lisboa), Instituto Camões, Rita Azevedo, RTP Arquivos (Lisboa) i CGAI (Centro Galego de Artes da Imaxe).

Manoel de Oliveira: el polivalent

Al caràcter lluitador, Manoel de Oliveira hi afegeix, essencialment, una polivalència no gaire comuna. La realització i producció a ACTO DE PRIMAVERA, l'argument, l'adaptació i l'escriptura de diàlegs a VIAGEM AO PRINCÍPIO DO MUNDO, la planificació, la seqüència, el muntatge, la fotografia, la direcció de so i la narració a PORTO DA MINHA INFÂNCIA i, fins i tot, la interpretació a A DIVINA COMÉDIA formen part del seu univers al plató, dins i fora, darrera o davant de la càmera, al laboratori entre negatius i tècniques innovadores per revelar, al micròfon... En fi, Manoel de Oliveira és omnipresent, és l'ànima i el cos de la seva creació. És potser per això, amb orgull i pas ferm, espatlles alçades, puja als escenaris amb la vivacitat i la tendresa de la infància, com si tingués vuit o nou anys i anés a rebre el títol de quart i no un merescut guardó, d'or o plata, el material tant hi fa. La recompensa, el reconeixement d'una obra premiada vivien encara més els seus 92 anys. L'aposta pels valors simples, sense grans drames o crisis intimistes, seguint en gran mesura les inclinacions dels anys esdevenidors, i el triomf dels sentiments dels enamorats quan afronten qualsevol adversitat, com a AMOR DE PERDIÇÃO, van transformar aquest cineasta en un dels directors més admirats pels crítics del nostre temps.

La darrera dècada és sens dubte la més prolífica, amb una mitjana d'una pel·lícula per any, havent-se avançat l'any 2001 amb la producció d'un llargmetratge, VOU PARA CASA, un documental, PORTO DA MINHA INFÂNCIA i un altre llargmetratge, la primera presa del qual s'ha programat pel setembre.

PORTO DA MINHA INFÂNCIA és l'evocació de la infància, aquesta vegada amb uns ulls diferents a aquells que immortalitzaren la ciutat de Porto a ANIKI-BOBÓ. En aquest

cas, imatges antigues rescatades de la memòria, a través de fotografies i gravats de l'època. És el Porto que va existir, és el Porto «esventrat» per les inacabables obres, atretes per la fama de la capital europea de Cultura 2001, és el Porto on el *déjà vu* i els traços d'una arquitectura innovadora ens portaran a compartir el plaer del descobriment de la futura metròpolis. Per a Paulo Branco, productor d'elecció de les seves obres: «*aquest documental conté des del seu inici un desafiament únic: un creador sorprenent decideix visitar novament els indrets més importants de la ciutat de la seva infància, la ciutat on escull viure al llarg de tota la seva vida. El documental és, en primer lloc, un retrat del Porto antic en el qual el realitzador recorda els carrerons de Ribeira, Foz, els indrets de moda, i en segon lloc, un retrat del Porto del nou mil·lenni, tot i que novament continua sent el Porto de la seva infància.*»

Manoel de Oliveira i Michel Piccoli, un altre dels grans del setè art, van brillar a Cannes, aquest any, amb ocasió de l'exhibició de VOU PARA CASA. Amb 92 anys, el degà dels cineastes que encara filma i l'actor francès als seus orígens paterns. Per ironies del destí va ser la darrera actuació de Mastroianni, que ni tan sols va arribar a veure la pel·lícula finalitzada. Posteriorment, Manoel de Oliveira li va escriure una carta en la qual citava a Fellini com «*el teu realitzador predilecte, amb qui t'has reunit ara en un lloc diferent a Cinemàtica. El privilegi va ser meu en rodar la teva darrera escena, la 171ª de VIAGEM AO PRINCÍPIO DO MUNDO*». En comú entre Fellini, Mastroianni i Oliveira el cèlebre barret i, també, l'inquietud, el coratge i l'alegria que se sent al film a cada presa.

El retorn a casa ja estava patent a la pel·lícula VIAGEM AO PRINCÍPIO DO MUNDO, el tema de la qual gira al voltant d'un realitzador portuguès, paper de Marcello Mastroianni, que acaba acompanyant un actor francès als seus orígens paterns. Per ironies del destí va ser la darrera actuació de Mastroianni, que ni tan sols va arribar a veure la pel·lícula finalitzada. Posteriorment, Manoel de Oliveira li va escriure una carta en la qual citava a Fellini com «*el teu realitzador predilecte, amb qui t'has reunit ara en un lloc diferent a Cinemàtica. El privilegi va ser meu en rodar la teva darrera escena, la 171ª de VIAGEM AO PRINCÍPIO DO MUNDO*». En comú entre Fellini, Mastroianni i Oliveira el cèlebre barret i, també, l'inquietud, el coratge i l'alegria que se sent al film a cada presa.

Manoel de Oliveira: el mag

Per al crític de cinema José de Matos-Cruz, Manoel de Oliveira és «*algú per a qui el cinema és un mode natural però també màgic d'afirmació...*». Màgia i afirmació que el van portar a rodar ANIKI-BOBÓ, poc després del seu casament amb Maria Isabel, companya decisiva a totes hores, amb la qual va ballar afectuosament al darrer Festival de Cannes. Després d'una pausa de 14 anys, l'any 1956 roda O PINTOR E A CIDADE. Feta gairebé d'improvís, després d'haver adquirit noves tècniques de color a Alemanya, on el realitzador es va traslladar, atès que el color s'havia tornat pràcticament indispensable en qualsevol projecte cinematogrà-

Vale Abraão de Manoel de Oliveira

fic. D'improvís, sol i de la seva pròpia butxaca. Presentada al Festival de Curtmetratges de Cork, el president el jurat, el documentalista britànic Basil Wright diria que havia estat la pel·lícula amb més interès presentada al certamen. «*És una obra plena d'originalitat, de poesia, d'imaginació, amb magnífics exemples de fotografia en color, enquadraments poc freqüents i un muntatge curiós.*»

L'obra de Manoel de Oliveira és més extensa del que es diu normalment. Principalment, pel que fa als documentals i als curtmetratges de la seva primera època cinematogràfica. Sense fer esment de les obres que no van arribar a realitzar-se, com *Angélica, A Estátua* i *De Profundis*, la majoria de les vegades per falta de pressupost o per promeses no complertes... (em prenc la llibertat de fer referència, per als més curiosos, a la magnífica obra de la Cinemateca Portuguesa *Alguns projectos não realizados e outros textos*, 1988).

Pel que fa a la posterioritat, queda afirmada l'excel·lència d'una obra que, a més de tenir un innegable valor artístic, constitueix un retrat fidel de l'època.

Però si hi ha alguna obra que és menys coneguda, també n'hi ha d'altres que gairebé arriben a pecar per l'excés de cites que comporta el seu estudi i el descobriment Oliveira. Una d'elles és ACTO DA PRIMAVERA, que alguns consideren la primera pel·lícula política portuguesa. El propi cineasta afirma «*Què és el que succeeix amb Crist sinó una acció política?*», pel que fa a la flagel·lació de Crist a cada negació de l'amor entre els homes.

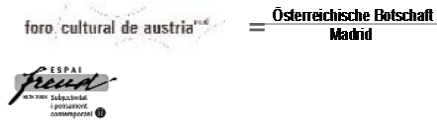
Els mags també tenen la capacitat d'anticipar-se. Per conseqüent, Oliveira va produir dues versions de la polèmica pel·lícula LE SOULIER DE SATIN a fi de poder respondre a tot tipus de recerca. Pel·lícula realitzada mentre «*madurava*» la idea, més tard transformada a NON, OU A VÃ GLÓRIA DE MANDAR.

Elisa Frugoli (Revista de Letras e Culturas Lusófonas, N° 12-1, Gener-juny de 2001) ►

► Mirada Haneke

Finalitza el cicle dedicat a Michael Haneke. Destaquem la celebració de la taula rodona que tindrà lloc dijous 4 de desembre, a partir de les set de la tarda, organitzada per l'Espai Freud, i en què hi participaran Nora Catelli (escriptora i professora titular de Teoria Literària i Literatura Comparada de la Universitat de Barcelona), Josep Maria Català (escriptor i catedràtic de Comunicació Audiovisual de la Universitat Autònoma de Barcelona), Josep Casals (escriptor i professor d'Estètica i Teoria de l'Art de la Universitat de Barcelona) i Aureli Gràcia (psi-

coanalista). Actuarà com a moderadora, la també psicoanalista, Daniela Aparicio. Prèviament es projectarà el film *24 realitats per segon*. Agraïments: Foro Cultural de Austria, Embajada de Austria, Espai Freud, Museo de Bellas Artes de Bilbao i Pirámide Films. ►

Funny Games de Michael Haneke (versió 2007)

► Els oficis del cinema

El seminari organitzat per la Filmoteca i l'ESCAC (Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya) ens apropa en aquesta quinzena a les figures del muntador i del director artístic. L'ofici de muntador ens l'explicarà Aixalà, muntador del programa *Arsenal* de TV3 i del film *Salvador*, el qual ha escollit tot un clàssic del cinema mut per il·lustrar la seva conferència del dia 24 de novembre, *L'home de la càmera* de Dziga Vertov. La figura del director artístic serà explicada per Gustavo Ramírez (director artístic de *Bajo las estrellas*) que ha escollit *La vida privada de Sherlock Holmes* de Billy Wilder per completar la seva conferència del dia 1 de desembre (atenció als canvis de dates d'aquest film i de *Yo soy la Juani*, en relació amb el calendari publicat en el díptic sobre aquest cicle; canvis motivats per problemes de dates dels conferencians). Agraïment: Netherlands Filmmuseum. ►

The Private Life of Sherlock Holmes de Billy Wilder

► El film del mes

Encara teniu una última oportunitat per veure *Daisy Kenyon* d'Otto Preminger. Durant el desembre ens acompanyarà un film «de culte»: *La balada de Cable Hogue* de Sam Peckinpah.

Considerat un dels gèneres cinematogràfics per excel·lència, el western s'ha anat adaptant morfològicament al pas del temps. Del testimoni gairebé documental dels primers anys—recordem que el mateix Buffalo Bill va intervenir com a actor cinematogràfic en algunes pel·lícules sobre la seva vida—, el western evolucionà després a epopeies evidentment manipuladores de la gran aventura de l'Oest. Així va néixer tota una mitologia que, de Tom Mix a John Wayne, enlluernà durant molts anys uns espectadors tan àvids d'aventures i acció com exigents en el respecte a les inevitables tipologies dels indis, els cowboys, el setè de cavalleria, els duels a revòlver o les galopades de búfals. Amb els anys seixanta, quan canvià la tipologia de l'espectador cinematogràfic a favor d'un públic més juvenil i contestatari, el western varià totalment aquestes claus i dels uniformes impecables, els galans ben pentinats o el folklore dels indis, el nou western derivà vers unes noves tipologies que es volien més realistes. Mestres com John Ford adoptaren també aquesta tendència amb films com *L'HOMME QUE VA MATAR LIBERTY VALANCE*, però seria sens dubte Sam Peckinpah qui establiria les noves pautes de tractament del gènere. Ell mateix d'origen pell roja, Peckinpah va néixer el 1926. La seva carrera artística comença al teatre i treballa després a la televisió, on fa de guionista i director de serials televisius. Acecedeix a Hollywood com a ajudant de direcció i, finalment, com a director especialit-

The Ballad of Cable Hogue de Sam Peckinpah

zat en westerns. Així sorgeixen obres com ara *THE DEADLY COMPANIONS* (1961), *DUELO EN LA ALTA SIERRA* (1962), *MAYOR DUNDEE* (1964), *GRUPO SALVAJE* (1969) o *LA BALADA DE CABLE HOGUE* (1970). Autor dotat d'una especial atracció pel tractament de la violència, Peckinpah és, però, també un cineasta incòmode que ha pagat cara la seva originalitat amb importants manipulacions efectuades per censures administratives i morals en el muntatge final dels seus films.

Una balada poètica

Però si la violència és definitiva en films com *GRUPO SALVAJE* o *PERROS DE PAJA*, *LA BALADA DE CABLE HOGUE* pertany, en canvi, a un altre vessant estilístic del cineasta, decantat vers la nostàlgia d'una civilització que mor per donar pas a una altra. En aquest sentit, tant el començament com el final de *LA BALADA DE CABLE HOGUE* són molt significatius: al principi, una iguana que passeja pel desert—símbol hereditari d'unes bèsties que poblaren la Terra fa milions d'anys— és fulminantment destrossada per un tret; en la conclusió,

► Octavi Pellissa

La Filmoteca s'afegeix a les institucions que han promogut l'homenatge a Octavi Pellissa, que en primera instància tindrà lloc al Museu d'Història de Catalunya el 20 de novembre, i en segona a la Filmoteca, on els dies 25 i 26 es projectarà una selecció dels films en què va col·laborar. Agraïments: TV3, Pere Portabella, Sherlock Films i Institut del Cinema Català.

Quan va morir Octavi Pellissa Safont (1935-1992), Pasqual Maragall el va definir com «un ciutadà exemplar». Traductor i guionista de cine (amb Pere Portabella i Carles Durán), va ser també el primer comunista entre els estudiants de la Universitat de Barcelona. El 1957 el van detenir i torturar, però no va denunciar els seus companys. Es va exiliar, i en tornar va ser un dels homes clau en la lluita antifranquista (la tancada de 300 intel·lectuals a Montserrat, o la mateixa Assemblea de Catalunya). Des de 1977 va ser un dels caps del Centre de Treball i Documentació (que encara funciona), i del moviment pacifista i la campanya «Aturem la Guerra», contra la primera guerra del Golf. Durant el primer Memorial Octavi Pellissa, l'abril de 1993, ja li vam dedicar una retrospectiva completa dels treballs que havia realitzat per al cinema. Ara, en motiu de l'homenatge cívic per part d'*El Viejo Topo*, la Fundació Nous Horitzons, el Memorial Democràtic, el CTD i la Filmoteca de Catalunya, així com de l'aparició del seu llibre *Apunts sobre la clandestinitat. Diari 1972-1992* (a cura de Josep Torrell), repesquem dos treballs cinematogràfics i la col·laboració amb Televisió de Catalunya, que no s'havia tornat a veure des que fou emès a finals de 1990.

Josep Torrell ►

► Paisaje(s) del cine mudo en España

Aquest és el títol del llibre escrit per Joan M. Minguet i editat per la Filmoteca valenciana, que es presentarà dimarts 2 de desembre a dos quarts de vuit del vespre. Comptarem amb la presència de l'autor així com la de Fèlix Fanés. En la mateixa sessió projectarem el film *Sangre y arena*, dirigit pel mateix autor de la novel·la original en què es basa, Vicente Blasco Ibáñez, i Max André el 1916. Agraïment: IVAC-Instituto Valenciano de Cinematografía Ricardo Muñoz Suay—La Filmoteca. ►

Cable Hogue mateix, també herència d'un passat, serà víctima d'una altra forma de progrés. I, entre aquestes dues seqüències, tal com indica el títol, una balada nostàlgica que canta la llibertat individual, la possibilitat de sobreviure a contra corrent, l'amistat traïda, l'amor retrobat al marge dels convencionalismes socials... Per Peckinpah, l'Oest no és un decorat ni una reconstrucció històrica. És una manera de viure, una concepció de la civilització al bell mig de la natura i el progrés. I de la mateixa manera que el jutge Roy Bean, protagonista entranyable de *EL JUEZ DE LA HORCA*, de John Huston—el cineasta més admirat per Peckinpah—, lluita contra l'explotació econòmica dels seus territoris primitius tot idealitzant la figura de la cantant Lily Gantry, el Cable Hogue del film de Peckinpah és un vell lluitador que canvia l'or—promesa ja irreal—per l'explotació d'una simple font d'aigua estratègicament ubicada al bell mig del desert. Aquesta és tota la seva riquesa—i alhora tot un símbol de puresa—compartida no per cap gran senyora sinó per una simple prostituta que també trobarà la felicitat en mans d'aquell home primitiu tot i que entranyable.

Cinematogràficament, potser *LA BALADA DE CABLE HOGUE* no és el millor film de Peckinpah; defectes de ritme i de muntatge—potser condicionats pels vint minuts amputats per la productora—decanten les preferències vers *GRUPO SALVAJE* o *JUNIOR BONNER*. Però indubtablement, darrera del personatge de Cable Hogue—moralment autobiogràfic—hi ha quelcom més que un espectacle cinematogràfic: s'hi troba tota una concepció de la vida.

Esteve Rimbau (Avui, 21 de juliol de 1984) ►

Proper programa: Centenari de Manoel de Oliveira. Record de Paul Newman. Els oficis del cinema. El film del mes. El documental del mes. Aula de cinema.

Propers cicles: Els millors films de l'any. Centenari de Dana Andrews.

DILLUNS 24

17:00

Mirada Haneke:
Benny's Video / El vídeo de Benny
Michael Haneke, 1992. Int.: Arno Frisch, Angela Winkler, Ulrich Mühe, Ingrid Stassner, Stephanie Brehme, Stefan Polasek, Christian Pundy, Max Berner. Àustria-Suïssa. VOSE. 90'

Benny és un jove que viu obsesionat per les imatges, i la seva forma de connectar-se amb la realitat és a través d'una videocàmera. Un dia convida una noia a veure uns vídeos... En la presentació del film a Cannes, Haneke parlà de «constatació de la glaciació emocional que s'està apoderant del meu país». Però, responent als crítics de la Cartelera Turia, reconegué que el conformisme burgès austríac no és pas diferent del dels països veïns.

19:00

Els oficis del cinema: El muntador:

Conferència d'Aixalà

19:45

Els oficis del cinema: El muntador:
Tcheloviek s Kinoapparatom / L'home de la càmera
Dziga Vertov, 1929. URSS. Muda, amb rètols en català. 86'

Vertov filma la vida quotidiana d'una ciutat i dona forma a l'obra màxima de l'anomenat «cinema-ull». «Jo sóc un cineasta-escriptor. Un cineasta-poeta. No escric sobre paper, sinó sobre pel·lícula. Com tot escriptor, necessito proveir-me de documents. Anotar les meves observacions. Fer croquis. Però no sobre paper, sinó sobre pel·lícula» (Dziga Vertov). El film que presenta els operadors com a autèntics herois populars, va exercir una influència decisiva en l'estil i les mètodes de la majoria dels documentals televisius.

 Amb l'acompanyament musical del mestre Joan Pineda

21:30

Centenari de Manoel de Oliveira:
A Divina Comèdia / La divina comèdia
Manoel de Oliveira, 1991. Int.: Maria de Medeiros, Miguel Guilherme, Luís Miguel Cintra, Mário Viegas, Leonor Silveira, Diogo Dória, Paulo Matos. Portugal-Suïssa-França. VOSE. 140'

En un psiquiàtric conviuen una sèrie de personatges perseguïts per idees obsessives. N'hi ha uns que pensen que són figures bíbliques: els fariseus, Adam i Eva, Jesús, Làtzer, Marta i Maria; d'altres estan convençuts d'encarnar personatges de novel·la: Raskolnikov i Sonia de *Crim i càstig*, o Ivan i Alíoxa d'*Els germans Karamazov*, un altre personifica el filòsof de l'Anti-Crist, i un altre creu ser el profeta de la Salvació del Món. El film esdevé una paràbola sobre la civilització occidental, sense una autèntica trama. El sopar és l'excusa per a reunir al voltant de la taula aquests personatges disposats a discutir sobre l'home i el seu destí, sobre la mort i la resurrecció, el poder, la fe i la raó, el pecat original i el càstig, la luxúria i la santedat. Gran Premi Especial del Jurat al Festival de Venècia.

DIAMARTS 25

17:00

Mirada Haneke:
71 Fragmente einer Chronologie des Zufalls / 71 fragments d'una cronologia de l'atzar
Michael Haneke, 1994. Int.: Gabriel Cosmin Urdes, Lukas Miko, Anne Bennent, Udo Samel, Otto Grünmandl, Branko Samarovski, Georg Friedrich, Claudia Martini. Àustria-Alemanya. VOSE. 96'

Amb *El setè continent* i *El vídeo de Benny* aquest film conforma l'anomenada «trilogia de la glaciació emocional». «Com a les dues primeres parts de la trilogia, un acte de violència sense explicació és el focus de l'acció. Al tall longitudinal de dues històries de família se superposa un tall transversal a través de l'ordre social. Les constants que hi romanen són l'absència de psicologia o qualsevol estratègia dilatòria, el reclam adreçat a qualsevol capacitat intel·lectual o emocional de l'espectador, i la fe col·locada entre el dubte i la colera provocada per l'estètica plana de la conciliació» (Michael Haneke).

19:30

Mirada Haneke:
Das Schloss / El castell
Michael Haneke, 1997. Int.: Ulrich Mühe, Susanne Lothar, Frank Giering, Felix Itner, Udo Samel, Nikolaus Paryla, André Eisermann, Dörte Lyssewski, Inga Busch. Àustria. VOSE. 123'

Adaptació fidel i intel·ligent de la novel·la inacabada de Franz Kafka que relata la història de «K», un individu a qui envien a treballar com a topògraf en

un poble remot on descobreix que ningú no l'espera. «No he volgut fer una adaptació convencionalment absurda. Fins i tot he subratllat els elements realistes d'aquesta paràbola grotesca» (Michael Haneke).

Repetició el dia 4.

22:00

Octavi Pellissa:
Sanitat
Carles Duran, 1977. Catalunya. VC. 14'

La imatge de Franco inaugurant hospitals era molt recurrent a l'Espanya franquista. Malgrat això, la sanitat pública es trobava en una situació molt deficitària. Ha acabat el franquisme i Barcelona té, a gran part dels seus districtes, una assistència mèdica molt pobre.

Pont de Varsòvia

Pere Portabella, 1989. Int.: Paco Guijar, Jordi Dauder, Carme Elías, Ona Planas, Josep Maria Pou, Jaume Comas, Francesc Orella, Pep Ferrer, La Fura dels Baus. Catalunya. VC. 85'

Els diaris es van fer ressò de l'insòlit cas d'un submarinista trobat en un bosc cremat. El que probablement succeí, segons les versions de la premsa, és que un avió del servei forestal en omplir els seus dipòsits d'aigua hauria arrossegat el submarinista precipitant-lo després sobre el bosc en flames. *Pont de Varsòvia* representa la tornada al cinema de Portabella, després de més de deu anys d'absència. Ara, com abans, no és tan important el que s'explica, sinó com s'explica. «Es parla d'una mena de pràctica creadora i artística (ja en diguem cinema, literatura, música o pintura) que és la reivindicada pel mateix realitzador, més que la pròpia història en si mateixa, que, com veurem, es rebuda de forma diferent per cada espectador ja que cadascú l'ha de rellegir des de si mateix» (Maria José Ferris).

DIMECRES 26

17:00

Aula de cinema:
Vampyr / Vampyr
Carl Theodor Dreyer, 1931-1932. Int.: Julian West, Henriette Gérard, Jan Hieronimko, Maurice Schutz, Sybille Schmitz, Rena Mandel. França-Alemanya. VOSE. 71'

«*Vampyr*, el primer film sonor de Dreyer, és una obra composta a base de silencis, sensacions anímiques, seqüències subjectives, il·luminacions imprecises, sobreimpressions i blancs, grisos i negres extraordinàriament suggeridors, que manté el contacte amb una de les grans tradicions del cinema nòrdic (la bruixeria) i que, mitjançant un estil ja madur d'influències expressionistes, supera el pur efecte del terror i penetra plenament en allò satànic» (Arnau Olivar). El film també és conegut amb el títol *La bruja vampiro*.

19:30

Mirada Haneke:
Funny Games / Funny Games (Juegos divertidos)
Michael Haneke, 1997. Int.: Susanne Lothar, Ulrich Mühe, Frank Giering, Arno Frisch, Stefan Clapczynski, Doris Kunstmann, Christoph Bantzer. Àustria. VOSE. 105'

No és un film de terror segons les pautes del gènere identificables per l'espectador, però resulta esferidor. Hi ha psicòpates i violència, però mostrats «d'una forma que l'espectador se'n sent, d'alguna manera, responsable», com deia Haneke mateix. És una pel·lícula brutal i absolutament desassossegadora. A la publicitat s'indicava que podia ferir la sensibilitat del públic, i podem confirmar que aquesta afirmació, per una vegada, no és gens gratuïta. N'esteu advertits.
Repetició el dia 28.

22:00

Octavi Pellissa:
Creació artística i col·lapse de la societat a la RDA
Octavi Martí, 1990. Catalunya. VC. 80'. Projectió en Betacam digital.

Produït per l'equip d'«El món del cinema» i emès en tres episodis el 1990, és sobre tot l'obra dels dos Octavis: Pellissa en signa el guió, les entrevistes (on sovint hi apareix d'esquena) i la traducció, Martí la realització i direcció (i també n'és un dels dobladors). Les entrevistes a directors de cinema, pintors i escriptors s'articulen amb pinzellades de la vida quotidiana (els carrers, les botigues, la televisió), amb la captació d'aconteïments històrics que van passar mentre les càmeres de TV3 eren a Berlín (l'ocupació de la seu de la policia política, la reunió de la comissió d'investigació de la brutalitat policial, l'assemblea de l'Acadèmia de Belles Arts) i amb breus fragments de films. Els temes abasten des de l'organització de la producció estatal a la DEFA i el funcionament de la censura, passant per les arrels històriques d'algunes deformacions i arri-

bant a les conseqüències de l'enderrocament: atur i reciclatge dels responsables polítics, politització de la rebel·lió juvenil, pèrdua de valors. El film s'acaba amb una gran pregunta.

DIJOUS 27

17:00

El film del mes: **ÚLTIMA PROJECCIÓ**
Daisy Kenyon / Daisy Kenyon
Otto Preminger, 1947. Int.: Joan Crawford, Dana Andrews, Henry Fonda, Ruth Warrick, Martha Stewart, Peggy Ann Garner. EUA. VOSE. 99'

El clàssic triangle sentimental entre una dona i dos homes és el tema d'aquest film. «El rodatge de *Daisy Kenyon* va estar marcat per la professionalitat i la personalitat de Joan Crawford» (Otto Preminger). El director recorda en les seves memòries que Crawford no suportava la calor dels reflectors i que el seu contracte estipulava la màxima temperatura a què es podia arribar als platós. Andrews i Fonda es van queixar del fred que feia a l'estudi i l'endemà la Crawford els va obsequiar amb un parell de calçotets llargs.

19:30

Mirada Haneke:
Code inconnu / Código desconocido
Michael Haneke, 2000. Int.: Juliette Binoche, Thierry Neuvic, Josef Bierbichler, Paulus Manker, Bruno Todeschini, Maurice Benichou, Arsinée Khanjian. França-Alemanya. VOSE. 117'

Partint del subtítol «Un relat incomplet de viatges diversos», Haneke converteix la pantalla en un verdader camp d'experimentació sobre el llenguatge fílmic, fent un ús excel·lent del pla-seqüència en aquesta història de vides encreuades que esdevé una reflexió amb final obert sobre la societat fragmentada de l'Europa actual. «Aquest film es resisteix més que els anteriors a la reducció a un tema (la confusió bàrbica de llengües, la fredor de la societat de consum, la incapacitat de comunicar-se, la xenofòbia...). No són qüestions noves, però sí actuals. Fan referència a la veritat, la mentida i la representació de la realitat a la nostra societat» (Michael Haneke).
Repetició el dia 29.

22:00

Centenari de Manoel de Oliveira:
O Dia do Desespero / Un dia de desespero
Manoel de Oliveira, 1992. Int.: Teresa Madruga, Mário Barroso, Luís Miguel Cintra, Diogo Dória, Nuno de Melo, José Maria Vaz da Silva, Dina Terezo. Portugal-França. VOSE. 75'

O Dia do Desespero explica la verdadera història dels darrers anys de l'eminent escriptor portuguès de finals del segle XIX, Camilo Castelo Branco. Aquesta evocació ha estat basada principalment en algunes de les seves pròpies cartes. Ens trobem amb un home que fou viril, polèmic i romàntic, amb un esperit inestable però persistent. Camilo es replega sense remei en un conflicte intern entre ell i la seva persona. L'escriptor pateix un dolor creixent als ulls, i un dia es lleva cec. Conduirà la ceguesa d'aquesta ànima turmentada al darrer acte de la seva vida? Leopold d'Honor al Festival de Locarno el 1992.

DIVENDRES 28

17:00

Mirada Haneke:
Funny Games / Funny Games (Juegos divertidos)
Michael Haneke, 1997. Int.: Susanne Lothar, Ulrich Mühe, Frank Giering, Arno Frisch, Stefan Clapczynski, Doris Kunstmann, Christoph Bantzer. Àustria. VOSE. 105'

Vegeu el comentari del dia 26.

19:00

Centenari de Manoel de Oliveira:
Vale Abraão / El valle Abraham
Manoel de Oliveira, 1993. Int.: Leonor Silveira, Cecile Sanz de Alba, Luís Miguel Cintra, Rui de Carvalho, Luís Lima Barreto, Glória de Matos, Diogo Dória, Micheline Larpin, José Pinto, Joao Perry. Portugal-Suïssa-França. VOSE. 187'

Adaptació d'una novel·la d'Agustina Bessa-Luis que, al seu torn, està inspirada en l'obra *Madame Bovary* de Gustave Flaubert, d'on extreu les línies bàsiques de la història. La protagonista d'aquest film—vergonhosament inèdit a les pantalles comercials de Catalunya—és una heroïna fràgil i somnadora, casada amb un home que no s'estima; una dona que té poesia a la mirada i que va perdent totes les il·lusions de la vida.

22:15

Centenari de Manoel de Oliveira:
A caixa / La caja
Manoel de Oliveira, 1994. Int.: Luís Miguel Cintra,

Beatriz Batarda, Diogo Dória, Isabel Ruth, Filipe Chohofel, Sofia Alves, Glicinia Quartin, Maestro Duarte Costa. Portugal-França. VOSE. 93'

«*A caixa* no es pot veure com un simple retrat d'uns éssers més o menys marginals, sinó com una falla sobre el món d'avui dia. La teatralitat i la fredor de la posada en escena apareixen, doncs, com un dels mitjans amb què el cinema pot analitzar i desmuntar les formes contemporànies de l'espectacle. D'aquesta manera, *A caixa*, com l'obra d'Oliveira, és molt més que un film (bo o dolent); és un exemple d'una mena de cinema, malauradament, escàs: el cinema necessari» (Josep Luís Fecé). Basada en una obra teatral de Prista Monteiro.

DISSABTE 29

17:00

Mirada Haneke:
Code inconnu / Código desconocido
Michael Haneke, 2000. Int.: Juliette Binoche, Thierry Neuvic, Josef Bierbichler, Paulus Manker, Bruno Todeschini, Maurice Benichou, Arsinée Khanjian. França-Alemanya. VOSE. 117'

Vegeu el comentari del dia 27.

19:30

Centenari de Manoel de Oliveira:
O Convento / El convento
Manoel de Oliveira, 1995. Int.: Catherine Deneuve, John Malkovich, Luís Miguel Cintra, Leonor Silveira, Duarte de Almeida, Heloísa Miranda, Gilberto Gonçalves. Portugal-França. VOSE. 90'

Un professor universitari arriba amb la seva dona a un convent d'Arràbida per investigar-hi el possible origen espanyol de Shakespeare. «El film, de gaudi difícil, estranya barreja de melodrama i film satànic, constitueix una inquietant revisió del mite de Faust, realitzada des d'un plantejament audiovisual que combina amb rigor paradoxal el distanciament *parabrechtlià* d'una representació engabiada i cerebral amb la hipnosi sensitiva amb què instal·la torbadores, misterioses i inaferrables imatges del cinema fantàstic al davant del nostre esguard finalment apassionat» (Núria Bou).
Repetició el dia 30.

21:30

Mirada Haneke:
La pianiste / La pianista
Michael Haneke, 2001. Int.: Isabelle Huppert, Annie Girardot, Benoît Magimel, Anna Sigalevitch, Susanne Lothar, Udo Samel, Cornelia Köndgen, Rudolph Melichar. França-Àustria. VOSE. 131'

«*A la pianista* Isabelle Huppert emprèn una creació d'un risc moral enorme, a la qual s'encara amb una determinació i un coratge extrems, en una obra de violència aterridora i intensitat tràgica, que, amb tan sols uns mesos d'existència, ja ha aconseguit la consideració de clàssic del cinema actual. És un film que no et deixa respirar, que encadena les seves imatges d'una manera escalonada, però sense crear fatiga, embolicant l'espectador en el deixant d'un relat de fortíssima pressió emocional, però la negror del qual ofereix els respiradors dels grans poemes. Inoblidable!» (Àngel Fernández Santos).
Repetició el dia 30.

DIUMENGE 30

17:00

Sessió infantil:
Obres mestres de l'animació de la Warner Bros.
1935-1938. EUA. VO. 60'

Es projecten els següents curts: *I Love to Singa*, *Don't Look Now*, *Lady in Re*, *Little Dutch Plat*, *The Mice Will Play*, *My Green Fedora*; *Speaking of the Weather* i *Off Fox and Hounds*.

19:30

Mirada Haneke:
La pianiste / La pianista
Michael Haneke, 2001. Int.: Isabelle Huppert, Annie Girardot, Benoît Magimel, Anna Sigalevitch, Susanne Lothar, Udo Samel, Cornelia Köndgen, Rudolph Melichar. França-Àustria. VOSE. 131'

Vegeu el comentari del dia 29.

22:00

Centenari de Manoel de Oliveira:
O Convento / El convento
Manoel de Oliveira, 1995. Int.: Catherine Deneuve, John Malkovich, Luís Miguel Cintra, Leonor Silveira, Duarte de Almeida, Heloísa Miranda, Gilberto Gonçalves. Portugal-França. VOSE. 90'

Vegeu el comentari del dia 29.

DILLUNS 1

17:00

Mirada Haneke:

Caché / Caché (Escondido)

Michael Haneke, 2005. Int.: Daniel Auteuil, Juliette Binoche, Maurice Bénichou, Annie Girardot, Lester Makedonsky. França. VOSE. 123'

Un periodista comença a rebre vídeos rodats d'amaigat on surt amb la seva família. Els vídeos també van acompanyats de dibuixos inquietants que el fan sentir-se amenaçat. El film, seguint la pauta de la filmografia de Haneke, planteja més preguntes que solucions, remou la consciència del protagonista i projecta els seus sentiments de culpa sobre un univers tan aparentment quotidià com ple d'angoixes. «Un thriller esplèndid i vertiginós que reflexiona sobre les ferides mai curades de la infància, la solitud davant dels dimonis interiors, el deteriorament que produeix el secretisme en una parella, la forma en què la culpabilitat consumeix l'individu, la venjança del rebutjat» (Jean-Luc Douin). «Caché és una metàfora del tracte que els francesos han infligit als algerians, i de la paranoia d'Occident respecte a l'islam i el terrorisme, amb la contribució dels mitjans i la seva audiència. La qüestió moral que aquí plantejo és com lidiar amb la culpa que això provoca. L'amnèsia voluntària és una bona forma de fugir-ne, si no és que algú t'envia unes cintes de vídeo per fer-te-la recordar» (Michael Haneke). **Repetició el dia 7.**

19:00

Els oficis del cinema: El director artístic:

Conferència de Gustavo Ramírez

19:45

The Private Life of Sherlock Holmes / La vida privada de Sherlock Holmes
Billy Wilder, 1970. Int.: Robert Stephens, Colin Blakely, Genevieve Page, Tamara Toumanova, Christopher Lee, Clive Revill. Gran Bretanya. VOSE. 125'

Fascinat pel *Concert per a violí* que Rózsa va compondre als anys 30, Wilder va estructurar el seu film d'acord amb la música, amb un resultat magistral. A la història apareixen Holmes, Watson, la reina Victòria, espies de tota mena i fins i tot el monstre del llac Ness. «La fórmula *holmesiana* d'analitzar la cendra del cigar, la col·lecció de pipes, les caixes de fusta de 1813, el canari baròmetre, la bomba d'aire... tot ha estat reconstruït amb un humor i un desig de divertir divertint-se, i que fan del film una crònica fascinant» (Alexandre Astruc).

22:00

Centenari de Manoel de Oliveira:

Party / Party

Manoel de Oliveira, 1996. Int.: Michel Piccoli, Irene Pappas, Leonor Silveira, Rogério Samora, Sofia Alves. Portugal-França. VOSE. 105'

Un guió amb diàlegs densos, escrit a mitges entre el director i la novel·lista Agustina Bessa-Luis, explica la relació entre un jove matrimoni d'idees convencionals i una parella madura afermada a la llibertat. Oliveira veu aquesta parabola sobre la parella, el fet femení i el fet masculí, i el bé i el mal com una peça complementària d'*O convento*: «No existeix el bé sense el mal. Les contradiccions són permanents. Una vida normal no és més que una existència on aquestes dues forces s'equilibren».

DIMARTS 2

17:00

Mirada Haneke:

Le temps du loup / El tiempo del lobo

Michael Haneke, 2003. Int.: Isabelle Huppert, Maurice Bénichou, Lucas Biscome, Patrice Chéreau, Béatrice Dalle. França-Austria-Alemanya. VOSE. 113'

La particular visió de Haneke sobre l'Apocalipsi. Sense oferir concessions i fugint de les exageracions, a la recerca del cinema més objectiu possible, Haneke tracta de col·locar l'espectador en el mateix lloc que els seus personatges: una civilització en runes on regna la violència i l'absència de moral. El títol del film està extret del *Codex Regius*, el poema alemany més antic, que descriu el temps abans de la fi del món. «Tenia curiositat per mostrar com es comportaria l'home occidental, modern, si es veïés enfrontat al seu propi entorn a la precarietat amb què viuen la majoria dels habitants del planeta... sense electricitat, sense aigua, sense lleis per respectar» (Michael Haneke). **Repetició el dia 5.**

VO. Versió original - **VC.** Versió catalana - **VE.** Versió espanyola - **VOSC.** Versió original amb subtítols en català - **VOSE.** Versió original amb subtítols en espanyol - **SD.** Sense diàleg. Subtitulatge electrònic: SAVINEN. **Preus:** **Entrada:** 2,70 € - Carnet jove, Club d'Actors de Museu del Cinema de Girona, jubilats, aturats, carnet familiar i sessió infantil: 2 €. Membres del Club Super3, entrada gratuïta a les sessions infantils. Carnet Club TR3SC: una sola sessió 2 €, film del mes: gratuït. **Abonaments:** 50 entrades: 50 €, 10 entrades: 18 €. Les durades que s'indiquen són aproximades.

19:30

Paisaje(s) del cine mudo en España:

Presentació del llibre "Paisaje(s) del cine mudo en España" de Joan Minguet**Amb la presència de Joan Minguet i Félix Fanès****Sangre y arena**

Vicente Blasco Ibáñez, Max André, 1916. Int: M. Luis Alcaide, Mark Andrews, Matilde Domenech, José Portes. Espanya-França. Muda, amb rètols en castellà. 60'

Primera versió de la famosa novel·la de Vicente Blasco Ibáñez sobre el torero destruït per una *femme fatale*. Dirigida pel mateix escriptor i no per Ricardo Baños, com sempre s'havia pensat, la pel·lícula es va donar per desapareguda fins que se'n va trobar una còpia a la Filmwy Arciv de Praga. L'IVAC la va restaurar i en va fer un internegatiu.

Amb l'acompanyament musical del mestre Joan Pineda

21:30

Centenari de Manoel de Oliveira:

Lisboa cultural / Lisboa cultural

Manoel de Oliveira, 1982. Int.: Maria Barroso, Luís Miguel Cintra. Portugal-Itàlia. VOSC. 58'

Documental sobre Lisboa i la seva història. Malgrat que sobre el Tajo ja no hi trobem les naus de les grans descobertes, pels carrers de la ciutat encara s'hi respira el perfum de l'Orient. La memòria històrica de la ciutat és testimoniada pels seus monuments, les places, el riu, el castell, la catedral i sobretot la gent, l'autèntica protagonista de la història.

Nice... À propos de Jean Vigo / Niça... A propósito de Jean Vigo

Manoel de Oliveira, 1983. França. VOSC. 58'. Projectió en Betacam digital.

Documental realitzat per la sèrie televisiva *Un regard étranger sur la France*. Oliveira traça un retrat irònic de la ciutat i els seus habitants com ho va fer el cineasta Jean Vigo el 1930. Amb moviments de càmera bells i expressius el cineasta lusità mostra el seu desencant amb aquesta ciutat que ha passat de representar el model i inspiració universal d'una França fascinant a estar dominada pels jocs d'atzar, el turisme i un elitisme exageradament elegant.

O Improvável Não é Impossível / L'improbable no é impossível

Manoel de Oliveira, 2006. Portugal. VOSC. 19'

Curmetratge sobre l'empresari i enginyer armeni nacionalitzat britànic Calouste Gulbekian que va contribuir de manera decisiva al desenvolupament cultural de Portugal. El film fou produït per celebrar el 50è aniversari de la Fundació Calouste Gulbekian.

Rencontre unique

Manoel de Oliveira, 2007. França. VOSC. 3'. Projectió en DVD

Una trobada surrealista entre Nikita Khrushov i el Papa Joan XXIII. El film és el fragment que Oliveira va rodar pel film *Chacun son cinéma*, produït pel festival de cinema de Cannes amb motiu del seu 50è aniversari.

DIMECRES 3

17:00

Mirada Haneke:

Der siebente Kontinent / El setè continent

Michael Haneke, 1989. Int.: Birgit Doll, Dieter Berner, Udo Samel, Leni Tanzer. Àustria. VOSC. 104'

Basant-se en un fet real esdevingut en el si d'una família vienesa de classe mitjana, el primer llargmetratge de Haneke prenia alguns dels temes del seu telefilm *Lemminge*, un dur retrat de la seva generació: els nascuts durant la Segona Guerra Mundial i la postguerra.

19:30

Centenari de Manoel de Oliveira:

Viagem ao principio do mundo / Viaje al principio del mundo

Manoel de Oliveira, 1997. Int.: Marcello Mastroianni, Jean-Yves Gautier, Leonor Silveira, Diogo Dória, Isabel de Castro. Portugal-França. VOSE. 96'

Un director de cinema viatja amb tres actors i un xofer per terres portugueses, a la recerca dels paisatges de la seva infantesa; de les seves arrels, en definitiva. Amb el seu estil distant i emotiu alhora, Oliveira evoca una història que, en realitat, podria ser l'autèntica d'un dels seus actors (Gautier), però ell la filma i la fa seva. Aquest film va ser el darrer treball de Mastroianni. **Repetició el dia 7.**

ges de la seva infantesa; de les seves arrels, en definitiva. Amb el seu estil distant i emotiu alhora, Oliveira evoca una història que, en realitat, podria ser l'autèntica d'un dels seus actors (Gautier), però ell la filma i la fa seva. Aquest film va ser el darrer treball de Mastroianni. **Repetició el dia 7.**

22:00

Centenari de Manoel de Oliveira:

A carta / La carta

Manoel de Oliveira, 1999. Int.: Chiara Mastroianni, Antoine Chappey, Leonor Silveira, Françoise Fabian, Luís Miguel Cintra. VOSE. 112'

«La carta és una transposició de la novel·la *La princesa de Clèves* de Madame de La Fayette, del segle XVII a l'època actual. He mantingut el punt d'honor del personatge principal, que aquí es diu Senyora de Clèves, atès que l'acció no transcorre a la cort francesa sinó al món de l'alta societat d'avui dia. Penso que és una bonica història on el contrast de les actituds amoroses xoca amb una ètica que les converteix en violentes» (Manoel de Oliveira). **Repetició el dia 6.**

DIJOUS 4

17:00

Centenari de Manoel de Oliveira:

Inquietude / Inquietud

Manoel de Oliveira, 1998. Int.: Luis Miguel Cintra, Leonor Silveira, Diogo Dória, Irene Pappas. Portugal-Suïssa-França-Espanya. VOSE. 115'

«*Inquietud* és una pel·lícula que ens parla de la cobdiciosa lluita per aconseguir la longevitat mitjançant la fama, la persistència del desig més enllà de la mort física de l'estimada i la supervivència dels mites com a origen de la saviesa eterna. En parlarnos de la conquesta espiritual de la immortalitat, Oliveira no només ens parla del desig de vèncer la mort que turmenta l'existència dels seus personatges, sinó que ho aprofita per reflexionar sobre aquella immortalitat que és patrimoni de l'art, el misteriós do que té el cinema, com eventual mitjà d'expressió artística, per apropiari-se dels instants efímers de la vida, per transcendir-los i per conduir-los fins aquell regne de les ombres des del qual Maksim Gorkij va saludar l'adveniment del cinematògraf» (Àngel Quintana). **Repetició el dia 5.**

19:00

Mirada Haneke:

24 Wirklichkeiten pro Sekunde / 24 realitats per segon

Nina Kusturica, Eva Testor, 2004. Àustria. VOSC. 58'. Projectió en DigiBeta.

Un retrat de l'obra de Haneke i la seva visió del cinema. Nina Kusturica i Eva Testor acompanyen i observen Haneke mentre treballa durant dos anys i mig. Recerca de localitzacions, estrenes de films, aparicions públiques, xerrades amb el públic, entrevistes de ràdio, el set, la sala de muntatge. Les converses poc freqüents esdevenen gairebé inesperadament als cotxes, trens i avions. L'objectiu del film és l'observació precisa en diferents situacions, fora de les quals emergeix un cineasta obsessionat. En contrast amb les nombroses entrevistes que Haneke ha donat en el curs de la seva carrera, el film no se centra en l'eloqüència sinó en la seva artesania. «Sempre dic que el cinema són 24 mentides per segon al servei de la veritat o d'un intent de trobar la veritat» (Michael Haneke).

Taula rodona sobre Michael Haneke

Amb la participació de **Nora Catellí, Josep Maria Català, Josep Casals, Aureli Gràcia i Daniella Aparicio.**

22:00

Mirada Haneke:

Das Schloss / El castell

Michael Haneke, 1997. Int.: Ulrich Mühe, Susanne Lothar, Frank Giering, Felix Eitner, Udo Samel, Nikolaus Paryla, André Eisermann, Dörte Lysssewski, Inga Busch. Àustria. VOSC. 123'

Vegeu el comentari del dia 25.

DIVENDRES 5

17:00

Mirada Haneke:

Funny Games U.S. / Funny Games

Michael Haneke, 2007. Int.: Naomi Watts, Tim Roth, Michael Pitt, Brady Corbet, Devon Gearhart, Boyd Gaines. EUA. VOSE. 113'

Sessions Aula de Cinema: Entrada preferent per a alumnes de centres concertats, fins a 10 minuts abans de començar la sessió. **Projeccions-** Cinema Aquitània. Avinguda Sarrià, 33. 08029 Barcelona - Telèfon 93 410 75 90 - Metro: Hospital Clinic (L5) - Autobusos: 6, 7, 15, 27, 32, 33, 34, 41, 54, 59, 63, 66, 67, 68, N3. **Oficines i Biblioteca-** Portal de Santa Madrona 6-8. 08001 Barcelona. Tel. 93 316 27 80. **Arxiu-** Gran Via de les Corts Catalanes, 184. 08038 Barcelona. Telèfon: 93 298 82 60. filmtoteca.cultura@gencat.cat, <http://www.gencat.cat/cultura/icc/filmtoteca>

Remake nord-americà de l'obra mestra del mestre austríac. Per Haneke aquest *thriller* brutal i provocatiu «és més rellevant ara perquè les pel·lícules són més brutals i les estratègies de venda són més refinades. No és doncs una qüestió de parlar del públic americà contra el públic europeu. El més important és que si faig aquesta pel·lícula en anglès arriba a la resta del món» (Michael Haneke). **Repetició el dia 6.**

19:30

Centenari de Manoel de Oliveira:

Inquietude / Inquietud

Manoel de Oliveira, 1998. Int.: Luis Miguel Cintra, Leonor Silveira, Diogo Dória, Irene Pappas. Suïssa-Portugal-França-Espanya. VOSE. 115'

Vegeu el comentari del dia 4.

22:00

Mirada Haneke:

Le temps du loup / El tiempo del lobo

Michael Haneke, 2003. Int.: Isabelle Huppert, Maurice Bénichou, Lucas Biscome, Patrice Chéreau, Béatrice Dalle. França-Austria-Alemanya. VOSE. 113'

Vegeu el comentari del dia 2.

DISSABTE 6

17:00

El film del mes:

The Ballad of Cable Hogue / La balada de Cable Hogue

Sam Peckinpah, 1970. Int.: Jason Robards, Stella Stevens, David Warner, Strother Martin, Slim Pickens. EUA. VOSE. 121'

El personatge de Cable Hogue és l'emblema de l'Oest que s'acaba, mentre que l'automòbil representa l'arribada dels nous temps, que, en la part final, assolirà un simbolisme més que evident, com la manera d'acabar amb tota una època. Peckinpah, per descomptat, dedica la seva poesia a favor del personatge. És un dels seus films primordials.

19:30

Centenari de Manoel de Oliveira:

A carta / La carta

Manoel de Oliveira, 1999. Int.: Chiara Mastroianni, Antoine Chappey, Leonor Silveira, Françoise Fabian, Luís Miguel Cintra. Portugal-França-Espanya. VOSE. 112'

Vegeu el comentari del dia 3.

22:00

Mirada Haneke:

Funny Games U.S. / Funny Games

Michael Haneke, 2007. Int.: Naomi Watts, Tim Roth, Michael Pitt, Brady Corbet, Devon Gearhart, Boyd Gaines. EUA. VOSE. 113'

Vegeu el comentari del dia 5.

DIUMENGE 7

17:00

Sessió infantil:

Princess and the Pea / Rolo i el secret del pèsol

Mark Swan, 2002. EUA. VC. 86'

Film d'animació que explica la història del príncep Rolo, que arriba al regne d'Arveja amb la intenció de trobar una princesa i casar-s'hi. Allí coneix a la princesa Hildegard, però tanmateix s'enamora de la camperola Daria. Malgrat tot, res és el que sembla en aquest regne ple de secrets i amb el malvat príncep Laird conspirant i fent de les seves.

19:30

Mirada Haneke:

Caché / Caché (Escondido)

Michael Haneke, 2005. Int.: Daniel Auteuil, Juliette Binoche, Maurice Bénichou, Annie Girardot, Lester Makedonsky. VOSE. 123'

Vegeu el comentari del dia 1.

22:00

Centenari de Manoel de Oliveira:

Viagem ao principio do mundo / Viaje al principio del mundo

Manoel de Oliveira, 1997. Int.: Marcello Mastroianni, Jean-Yves Gautier, Leonor Silveira, Diogo Dória, Isabel de Castro. VOSE. 96'

Vegeu el comentari del dia 3.